A°. 1842. N°. 24.

LEYDSCHE COURANT.

VRIJDAG, 25 FEBRUARIJ.

NEDERLANDEN.

Leyden, 24 Februarij.

Vervolg en Slot van het ontwerp van wet II. Donderdag aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal medegedeeld over het Notaris-ambt.

HOOFDSTUK IV.

Van het toezigt over de Notarissen, de schorsing in hunne bediening, hunne afzetting en veroordeeling tot boeten; mitsgaders derzelver honorarium.

Art. 51. De Notarissen staan, in de uitoefening hunner ambtsverrigtingen, onder het onmiddellijk toezigt van het Openbaar Ministerie bij de regtbank van het arrondissement waarin zij zijn gevestigd.

Indien een Notaris de waarheid van zijn karakter of zijne ambtsbezigheden mogt verwaarloozen, of zich aan inbreuken op de wetten en verordeningen of andere misslagen mogt schuldig maken, wordt zulks door het openbaar Ministerie, hetzij ambtshalve, hetzij ten gevolge der klagte van de belanghebbende partijen, ter kennisse van de Regtbank gebragt.

Behalve in de gevallen waarin bij deze wet bepaalde straffen zijn vastgesteld, zijn de Arrondissements-Regtbanken bevoegd tot het doen van enkele waarschuwing en van berisping, na verhoor van den belanghebbende Notaris, of deze behoorlijk geroepen zijnde.

Art. 52. Wanneer een Notaris bereids twee malen mogt zijn berispt, en daartoe andermaal aanleiding mogt geven, of in geval van ongeschiktheid door ouderdom, zwakte of aanhoudende ziels- of ligchaamsziekten, zal de Officier bij de Arrondissements-Regtbank daarvan, door tusschenkomst van den Procureur-Generaal bij het Provinciaal Geregtshof verslag doen aan den Minister van Justitie, en zal, op eene daartoe door dezen te doene voordragt, de benoeming van zoodanigen Notaris door den Koning kunnen worden ingetrokken.

Art. 53. De regtsvorderingen tot schorsing van eenen Notaris in de uitoefening zijner bediening, zijne afzetting of veroordeeling tot geldboeten, ter zake van overtredingen dezer wet en in de gevallen daarbij voorzien, zullen worden ingesteld door het Openbaar Ministerie bij de Regtbank van het Arrondissement in hetwelk de standplaats van den Notaris gevestigd is, en zulks, hetzij ambtshalve, hetzij op de aanklagte van de belanghebbenden of van de ambtenaren van het bestuur der registratie.

Art. 54. Bij ieder vonnis, waarbij een Notaris voor eenen bepaalden tijd in de uitoefening zijner bediening wordt geschorst, zal tevens een der Notarissen, in hetzelfde kanton als de geschorste gevestigd, worden benoemd, om gedurende dien tijd aan de belanghebbenden, welke zulks mogten verlangen, grossen, afschriften of uittreksels van ten zijnen overstaan gepasseerde acten uit te leveren.

Art. 55. Indien de straf van schorsing, krachtens de bepalingen dezer wet, eenmaal tegen eenen Notaris is uitgesproken, zal, indien hij andermaal schuldig wordt geoordeeld aan eene overtreding welke zijne schorsing ten gevolge zou kunnen hebben, deze straf door zijne afzetting worden [illegible] tot betaling eener geldboete, zal de Notaris de regtsvervolging kunnen voorkomen door vrijwillig het bedrag der boete te betalen met de kosten, indien hij reeds was gedagvaard.

In dat geval zal de boete aan den bevoegden Ontvanger niet anders kunnen worden voldaan dan op schriftelijke magtiging van het Openbaar Ministerie aan hetwelk de kwitantie van den Ontvanger door den Notaris zal moeten worden overgebragt binnen den tijd door het Openbaar Ministerie te bepalen.

Art. 57. De ambtenaren van het bestuur der registratie zijn verpligt, om van *alle* overtredingen dezer wet bij proces-verbaal te doen blijken.

Art. 58. Tot regeling van het honorarium voor de verschillende werkzaamheden, welke aan de Notarissen bij de wet zijn opgedragen of door de wet zijn toegelaten, gelijk mede voor de verschotten welke aan hen in rekening zullen worden gebragt, zal een tarief worden vastgesteld. Gemeld tarief zal worden ingesteld bij reglement van openbaar bestuur.

Hetzelve zal, tot dat daaromtrent nader bij de wet zal zijn beschikt, hetgeen uiterlijk binnen drie jaren na derzelfs invoering zal moeten plaats hebben, eene wettelijk verbindende kracht hebben.

Het zal aan de Notarissen niet geoorloofd zijn, om voor de werkzaamheden welke door hen als zoodanig worden verrigt, eenige andere belooning, onder welke benaming ook, in rekening te brengen, dan die welke bij het tarief is bepaald.

HOOFDSTUK V.

Van het bewaren en overbrengen van minuten, registers en repertoria.

Art. 59. De Notarissen zullen hunne minuten en registers zorgvuldig in eene gelijke orde bewaren, en die steeds wegsluiten op eene voegzame en zoo veel mogelijk veilige plaatse.

Art. 60. Onmiddellijk na het overlijden van eenen Notaris, zullen de onder hem berustende minuten, registers en repertoria door den Kantonregter worden verzegeld.

Alvorens daartoe over te gaan, zal hij de acten, welken nog niet op het repertorium mogten gebragt zijn, daarop inschrijven, en hetzelve, met vermelding van het getal der ingeschrevene acten, moeten onderteekenen.

Deze bepalingen zijn mede van toepassing in geval van inhechtenisneming van een Notaris, of in de gevallen bij de 18de en 19de titels van het eerste boek van het Burgerlijk Wetboek, en bij de wet van den 29 Mei 1841 (*Staatsblad* N°. 20) voorzien, in welke gevallen de verzegeling onmiddellijk op requisitie van het Openbaar Ministerie zal kunnen plaats hebben.

Art. 61. Indien de belanghebbende partijen, gedurende de verzegeling, grossen, afschriften, uittreksels of eenige andere mededeeling van verzegelde minuten mogten verlangen, zal de Voorzitter der Arrondissements-Regtbank, op een daartoe in te dienen verzoekschrift, de ontzegeling kunnen bevelen, en eenen Notaris, in het kanton gevestigd, benoemen, om de verlangde grossen, afschriften of uittreksels te vervaardigen en af te geven, of de verlangde mededeeling te doen; zullende de verzegeling daarna onmiddellijk moeten worden hersteld.

Art. 62. De minuten, registers en repertoria van overledene, ontslagene of naar een ander arrondissement verplaatste notarissen, zullen met en benevens de minuten, registers en repertoria, welke, ten gevolge van het aftreden of het overlijden van eenen Notaris, vóór de invoering dezer wet in hun bezit zijn gekomen, worden overgebragt ter griffie van de regtbank waaronder hunne standplaats behoort.

Deze overbrenging zal geschieden, in geval van overlijden, door of van wege de erfgenamen des overledenen, en in geval van ontslag of verplaatsing, door den ontslagenen of verplaatsten Notaris, binnen eene maand, te rekenen van den dag van het overlijden, het ontslag of de verplaatsing, op eene boete van vijf en twintig gulden voor *iedere ingegane* maand verzuim.

Eenen Notaris van zijne bediening ontzet zijnde, wordt slechts ééne week, te rekenen van den dag dat de uitspraak in kracht van gewijsde zal zijn gegaan, tot deze overbrenging vergund, onder verbeurte van vijftig gulden voor *iedere ingegane* week verzuim.

Art. 63. De Griffier der Regtbank zal, onder het laatste nummer van het overgelegde repertorium, eene verklaring van de overneming der minuten, registers en repertoria stellen.

Indien er eenige ontbreken, zal hij daarvan, met aanduiding van derzelver nummers, uitdrukkelijk melding maken.

Art. 64. De alzoo ter griffie overgebragte minuten zullen ter griffie worden bewaard in een daartoe afzonderlijk bestemd vertrek of lokaal, afgescheiden van de overige ter griffie berustende archieven. De sleutel van dat vertrek of lokaal zal steeds onder den Griffier moeten berusten, en de toegang tot hetzelve zal aan niemand buiten zijne tegenwoordigheid, of die van eenen zijner substituten, mogen worden verleend.

Zij zullen verpligt zijn te zorgen, dat bij die gelegenheid, of bij eenige andere, nimmer anders dan door de belanghebbenden of hunne regt verkrijgenden inzage van eenige minuten worde genomen.

Art. 65. De Griffiers zijn bevoegd, om van de ter griffie overgebragte minuten, grossen, afschriften en uittreksels af te geven; dezelven zullen gelijk geloof in regten verdienen, als of zij door de Notarissen zelven waren opgemaakt; de bepalingen ten opzigte van de uitgifte van grossen, afschriften of uittreksels voor de Notarissen voorgeschreven, zijn ook op de Griffiers toepasselijk. Zij zullen zich daarbij van het zegel der Regtbank bedienen.

Art. 66. Indien de minuten van eenen Notaris, om eene der redenen in het laatste lid van art. 60 vermeld, zijn verzegeld en die redenen langer dan eene maand blijven bestaan, zal, na verloop van dezelve, door de Regtbank van het Arrondissement, op het requisitoir van het Openbaar Ministerie, een Notaris worden aangewezen, door wien de minuten, de registers en de repertoria voorloopig in bewaring zullen worden genomen, om vervolgens, naar gelang der omstandigheden, het zij aan den Notaris terug gegeven, of ter griffie der Regtbank te worden overgebragt.

Bij gelegenheid van de ontzegeling, zal door den Kantonregter en den aangewezen Notaris, in het repertorium worden gesteld eene gelijke verklaring als bij art. 63 ten aanzien van den Griffier is bepaald.

HOOFDSTUK IV.

Algemeene bepalingen.

Art. 67. Alle openbare verpachtingen, verhuringen en vrijwillige verkoopingen bij opbod, afslag, inschrijving, of op welke andere wijze en in welken vorm ook gehouden, zoo van onroerende goederen als van alle onligchamelijke roerende zaken, mitsgaders van schepen en vaartuigen van tien of meerdere lasten, zullen alleen ten overstaan van Notarissen kunnen plaats hebben.

Alle andere ambtenaren, zoo ook bijzondere personen, welke strijdig met bovenstaande bepaling mogten handelen, zullen voor *iedere* overtreding eene boete verbeuren, welker bedrag, naar gelang der omstandigheden, door de Regtbanken zal worden bepaald, doch niet minder dan honderd en niet meerder dan duizend gulden zal kunnen bedragen, onverminderd de vordering van schade en interessen door de Notarissen, en van de registratieregten, welke op de acten zouden kunnen verschuldigd zijn.

Art. 68. Behalve de gevallen, waarin zulks uitdrukkelijk bij deze wet is bepaald, zijn de Notarissen in het algemeen, tot vergoeding van kosten, schaden en interessen jegens de belanghebbenden gehouden, wanneer de acten voor hen verleden, uit hoofde van gebreken in den vorm, in regten worden vernietigd of geoordeeld worden slechts als onderhandsche acten te kunnen gelden, onverminderd gelijke vergoeding, zoo dikwijls zij bedrog gepleegd of list gebezigd hebben.

Art. 69. De regtsvorderingen tot schorsing van eenen Notaris in de uitoefening zijner bediening, zijne afzetting of veroordeeling tot geldboeten, ter zake van overtredingen dezer wet, en in de gevallen daarbij voorzien, zullen zijn verjaard na verloop van vijf jaren, te rekenen van den dag der overtreding.

Art. 70. Tot tijd en wijle het bij art. 58 dezer wet vermelde tarief zal zijn vastgesteld en in werking gebragt, zullen de Notarissen hun honorarium op den thans bestaanden voet blijven berekenen en hunne declaratien zullen, in geval van verschil daarover, door den Voorzitter der Arrondissements-Regtbank worden getaxeerd.

Art. 71. Al de Notarissen, die op den dag van de afkondiging dezer wet in het dadelijk bezit of de uitoefening van hunne bediening zijn, worden daarin bevestigd en gehandhaafd, onder de volgende wijzigingen:

De Notarissen, welke naar aanleiding van het 1ste lid van art. 5 der wet van 25 Ventôse, jaar XI, de bevoegdheid hadden verkregen om hunne bediening in het ressort van het voormalig Hoog Geregtshof te *'s Gravenhage* uit te oefenen, zullen die bevoegdheid met de afkondiging dezer wet verliezen.

Aan alle Notarissen wordt de bevoegdheid toegekend, om hunne bediening uit te oefenen in de geheele uitgestrektheid van het arrondissement, waarin zal zijn gevestigd de standplaats, welke hun door den Koning zal zijn of worden aangewezen.

Art. 72. De alzoo in hunne betrekking bevestigde Notarissen, zullen, binnen den tijd van ééne maand na de afkondiging dezer wet, moeten voldoen aan het voorschrift van art. 22 van dezelve, en zulks op de boete, daarbij bepaald.

Binnen denzelfden termijn zullen zij zich moeten aanschaffen, en zich na verloop van denzelve bedienen van het zegel, in art. 46 dezer wet vermeld.

Art. 73. De archieven van de ten gevolge der invoering dezer wet afgeschaft wordende Kamers van Notarissen, zullen door den laatst als Secretaris gefungeerd hebbende Notaris, binnen eene maand na de afkondiging dezer wet, worden overgebragt ter griffie van de Regtbank van het arrondissement, waarin die kamers zijn gevestigd geweest, op eene boete van vijf en twintig gulden voor *iedere ingegane* maand verzuim.

De slotbepaling van art. 62 is ook op deze overbrenging van toepassing. Aan de Griffiers wordt ten aanzien van de alzoo ter griffie overgebragte stukken, gelijke bevoegdheid verleend, als aan hen bij art. 65 dezer wet ten aanzien van ter griffie overgebragte minuten is toegekend.

Art. 74. De Notarissen, die met hun ambt andere bedieningen, welke daarmede volgens art. 8 dezer wet bestaanbaar zijn, vereenigen, zullen dezelven blijven bekleeden.

Art. 75. Op het oogenblik der afkondiging van deze wet, worden de wet van den 25sten Ventôse, jaar XI, het arrêté van den 2den Nivose, jaar XII, en alle andere wetsbepalingen en verordeningen, betreffende onderwerpen, waarin bij de tegenwoordige wet is voorzien, gehouden voor afgeschaft.

—— Uit 's Gravenhage meldt men van den 23sten dezer:

Zijne Maj. heeft benoemd tot Consul der Nederlanden te Antwerpen den heer *R. J. A. Cenie.*

—— Hare Maj. heeft de titel aangenomen van Beschermt-Vrouw van de Maatschappij *Caecilia* te Amsterdam, tot ondersteuning van weduwen en weezen van overleden toonkunstenaars, en heeft aan dezelve *f* 100 geschonken.

—— Zijne Exc. de Directeur-Generaal van Oorlog heeft de aanwerving van vreemdelingen voor het leger in Oost-Indie weder opengesteld.

— Bij het onderzoek van het ontwerp van wet, nopens de Conflicten, in de afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, is men, ten aanzien van dat ontwerp zelf, in de *eerste* afdeeling eenstemmig van gevoelen geweest, dat het beginsel geheel onaannemelijk was, om aan den Raad van Conflicten alleen een onderzoek op te dragen en alzoo dien Raad tot een adviserend en niet tot een beslissend collegie te stellen, gelijk zulks thans is voorgesteld. Indien de Koning zwarigheid vindt, om zich met het door den Raad van Conflicten uitgebragt advies te vereenigen, zal er eene wet worden voorgedragen. Dergelijke wet zal niet zijn het praeceptum universale, maar de beslissing van een bepaald geval. Maar wat, wanneer die wet door de Tweede Kamer verworpen wordt? wat, als de Koning, na die verwerping, tegen eigene overtuiging, eene wet voorstelt in den zin der meerderheid van de Tweede Kamer, en de verwerping geschiedt nu door de Eerste Kamer? Waar, wanneer, hoe, eindigt hier het geschil. De bedenking heeft zoodanig bij de afdeeling gewogen, dat zij verklaart, alleen om dezelve, zich met het ontwerp niet te kunnen vereenigen. Men gaf nog in bedenking, om, wanneer men aan den Raad van Conflicten het regt van beslissing niet wilde toekennen, en alleen een advies van dezen Raad verlangde, alsdan vast te stellen, dat de Koning zich met dit uitgebragt advies niet vereenigende, de zaak zou worden gebragt voor een Raad van revisie, aan welken de einduitspraak zoude zijn verbleven. Dit denkbeeld vond echter tegenspraak bij eenige leden, die daarin eene onnoodige verwikkeling zagen. Men verlangde, dat de persoonlijke zamenstelling van den Raad zal geschieden, niet door benoeming des Konings, maar krachtens eene aanwijzing bij de wet, b. v. de drie oudste leden van den Raad van State, of de drie jongste leden van den Hoogen Raad der Nederlanden enz. Anderen wilden dat de keuze door de beide collegien zelven geschiedden. Men vond algemeen, dat de tijd moest worden bepaald, binnen welken het advies zal worden uitgebragt; terwijl voorts werd verlangd dat er altijd een termijn worde gesteld, binnen welken de beslissing wordt uitgebragt en na welken, de uitspraak achterwege blijvende, het opgeworpen Conflict ipso jure zal zijn vervallen. Men meende, dat het geene vermelding behoefde, dat de Gouverneurs zich gedragen moesten naar de bevelen van Hooger Hand.

In de *tweede afdeeling* gaf men te kennen, dat men de aanwijzing der gevallen, of althans van zekere kategorien, verlangde, in welke het opwerpen van het Conflict te pas kan komen, ten einde niet alles in het onzekere te laten en op die wijze de gelegenheid te verschaffen, om den kring der administratieve bemoeijingen, al te ver uit te breiden, dat hier een voorschrift voorhanden moest zijn, naar hetwelk de Raad der Conflicten zijne adviezen zou kunnen inrigten en door middel van hetwelk men de zekerheid verkreeg, dat geene eigenlijke burgerlijke regtsgedingen, onder den schijn van met de administratieve in verband te staan, aan het regterlijk oordeel onttrokken zou kunnen worden. Andere leden oordeelden echter dat deze onbepaaldheid uit den aard der zaak voortvloeide en niet ontweken kon worden; dat men niet vooraf bepalen kon, in welke zaken het belang van den Staat eerder eene administrative beslissing dan eene regterlijke uitspraak vereischen zou; dat uit dien hoofde geene omschrijving der gevallen, tot welke de administratieve beslissing zich zou moeten bepalen, kon gegeven worden, ten zij men oordeelde, voor elk bijzonder geval eene wet noodig te hebben. — Men ontveinsde het zich niet dat, bij de regeling van deze zaak, zich velerlei moeijelijkheden en bezwaren opdeden, welke de overtuiging moesten verschaffen, dat inderdaad de invoering van een Conflicten-stelsel vreemd aan onze staatsinrigting en moeijelijk met haar, in overeenstemming te brengen is; zoo wilde men nu een nieuw raadgevend ligchaam instellen, hetwelk niet alleen onbekend was aan de grondwet, maar daarenboven werkzaamheden zoude opleggen aan bestaande Staatscollegien, welke niet tot derzelver werkkring behoorden. Al wil men toch den Raad van State als een raadgevend ligchaam beschouwen, van hetwelk een gedeelte geroepen kan worden om ter zake der Conflicten de Regering voor te lichten, zoo kan men dit echter niet van den Hoogen Raad, het Opperste-Geregtshof, zeggen; deszelfs werkkring was in de grondwet omschreven en binnen denzelven was zijne bevoegdheid bepaald. Uit kracht van deszelfs instelling konden dus aan deszelfs leden geene verdere werkzaamheden worden opgelegd en het was niet onmogelijk, dat de uitvoering der wet schipbreuk leed op de onbereidwilligheid van de leden van den Hoogen Raad, om zich te belasten met eene werkzaamheid, welke vreemd aan hunne ambtsbediening was; om nog niet te gewagen van het bezwaar, hetwelk zich kon opdoen, indien bij hen het gevoelen stand greep, dat de instelling van een Conflictenraad niet in overeenstemming met de grondwet kon gebragt worden. Men oordeelde, dat de benoeming op de voordragt der collegien, uit welke de leden genomen worden, door den Koning behoorde te geschieden. Men merkte op, dat eene betere regeling der opwerping van een Conflict, welke meer vereenigbaar is met den eerbied aan de regterlijke magt verschuldigd, wenschelijk voorkwam. — Men meende, dat de toekenning van de beslissing aan den Conflictenraad eenen meerderen waarborg tegen inbreuken op den werkkring der regterlijke magt zou opleveren, dan indien dezelve tot een enkel raadgevend ligchaam gemaakt wierd. — Art. 18 werd ook in deze afdeeling voor overbodig gehouden.

De *derde afdeeling* heeft eenstemmig verklaard, dat de grondbeginsels bij het onderhavig wetsontwerp vooruit gezet, de goedkeuring en den bijval niet konden wegdragen. Zij kan zich geenszins vereenigen met het denkbeeld, dat de bij het ontwerp bedoelde Raad slechts een *adviserend* ligchaam zoude zijn, dat aan den Koning definitivelijk de beslissing zoude gegeven worden. Zij oordeelde, dat de invloed der Regering uit de aanstelling van *alle* de leden van den Raad voortvloeijende, haar overwigt in dezen veel te groot moest doen worden.

Men meende, dat het collegie, van hetwelk de beslissing over het al of niet motiveren van het Conflict zal overgelaten worden, niet slechts een *adviserend*, maar een *beslissinggevend* collegie zijn moet. Het kwam velen voor, dat niets meer overeenkomstig met de grondwet scheen te zijn, dan dat zoodanige twijfelingen en quaestien, welke over de nakoming der wetten van wege de administrative magt worden geopperd, ter finale beslissing zullen worden overgelaten aan het hoogste en onafhankelijke regts-collegie in den Staat, (den Hoogen Raad), aan een collegie, hetwelk verondersteld moet worden met alle onzijdigheid en naauwkeurigheid eene quaestie van competentie te kunnen en te zullen beoordeelen. Andere leden, die niet konden erkennen, dat de Hooge Raad door de grondwet was aangeduid, en die geen ander collegie expresselijk bij dezelve genoemd zagen, oordeelden, dat men, ter waarborging van de meeste onpartijdigheid, de zamenstelling moest beproeven van een collegie, bij hetwelk vertegenwoordigd zullen worden de beide magten, die tot de beslissing des geschils moesten gekozen worden. Van deze beide magten zouden zij die personen willen geroepen zien, die geacht moeten worden het hoogste standpunt te bekleeden in die magt, waartoe zij behooren; en als zoodanig noemden zij de leden uit den Raad van State, en de leden uit den Hoogen Raad.

Men vraagde, hoe toch de zaak ten einde zou kunnen komen, indien de Koning zich niet vereenigende met het advies des Raads, eene wet aan de Staten Generaal voorstelde, en de Tweede Kamer dezelve aannam, terwijl de Eerste Kamer daarentegen haar verwierp? — Ook deze afd. beschouwt de bepalingen van art. 13, nopens de Gouverneurs, voor geheel onnoodig. Ten slotte heeft de geheele afdeeling, op één lid na, te kennen gegeven, dat, naar haar oordeel en verlangen, het opwerpen van een Conflict aan de administratieve magt, slechts bij den Regter ter eersten instantie cognoscerende, niet bij den Regter in appel moet vergund worden. Zij behoort hare belangen met zorg en ijver te behartigen, vóór dat de Regter eene beslissing in de zaak zal gegeven hebben; zij moet niet in de gelegenheid gesteld zijn, hare wederpartij vele kosten te doen verspillen om, wanneer men hopen mag het einde der zaak genaderd te zijn, door het opwerpen van een Conflict alles weder op losse schroeven te stellen. — Eindelijk heeft men het verlangen te kennen gegeven, dat, wat ook het gevolg van het voorstellen van dit wetsontwerp op de Conflicten zijn moge, de Regering zal overgaan tot het dadelijk intrekken van het besluit van 5 October 1822.

In de *vierde afdeeling* hadden vier leden het beginsel omhelsd, dat eene wet op de Conflicten noodzakelijk en grondwettig was; doch nopens de toepassing verschilden zij aanmerkelijk. Twee leden wilden aan het administratief gezag de onbeperkte bevoegdheid tot het opwerpen van Conflicten verleenen, telkens als dit noodig wierd geoordeeld; de beide andere leden meenden, dat de gevallen, waarin men een Conflict opwerpen kan, in de wet opgenomen behoorden te worden; dat er nimmer quaestie van een Conflict kon zijn, wanneer het de toepassing van wet of reglement op eene bijzondere zaak betrof: dewijl dit bij de grondwet aan den Regter was opgedragen; maar dat een Conflict eerst dan te pas kwam, wanneer de Regter de toepassing van wetten of reglementen weigerde, op grond van derzelven vermeende ongrondwettigheid of onwettigheid.

Op den considerans der wet wordt door vier leden aangemerkt, dat dezelve veel te algemeen is, dewijl elk geschil, van welken aard ook, zoo al niet voor beslissing, althans voor regterlijk onderzoek vatbaar is; en dat daarenboven die considerans-wet met weinig zorg is opgesteld.

Vijf leden zijn van oordeel, dat een Conflict niet anders dan in eersten aanleg opgeworpen moet kunnen worden, dewijl anders eene regterlijke uitspraak door eene andere magt dan door de regterlijke buiten effect wordt gesteld, en het administratief gezag in allen gevalle het zich zelf te wijten zou hebben, dat het niet tijdig voor het opwerpen van een Conflict heeft gezorgd.

Drie leden waren van oordeel, dat de wetgevende magt elk Conflict behoort te beslissen; twee wenschen die beslissing aan den Hoogen Raad op te dragen; drie andere leden geven de voorkeur aan eenen Raad van Conflicten.

Men meende, dat de steller van het wetsontwerp de administrative jurisdictie met handelingen van het administratief gezag eenigermate verward heeft, en daardoor de gevolgtrekking gekomen is, dat er in de beide gevallen Conflicten opgeworpen konden en moesten worden.

Art. 21 en 22 meende men algemeen, dat zouden moeten vervallen. Zij schijnen zijn hun aanwezen aan het denkbeeld verschuldigd te zijn, dat er negative Conflicten zouden kunnen bestaan. Dit denkbeeld evenwel komt der afdeeling onjuist voor, omdat volgens haar oordeel slechts handelingen van het administratief gezag aanleiding tot Conflicten kunnen geven.

In de *vijfde afdeeling* heeft men er over geklaagd, dat de volgorde der bepalingen in deze voordragt niet zeer geleidelijk was; dat men eerst had moeten bepalen wat een Conflict was, hoe het zou worden opgeworpen, en vervolgens hoe het zou worden beslist.

Een lid meent, dat de Raad van Conflicten alleen uit leden van den Hoogen Raad behoort te zijn zamengesteld. Andere leden zijn daarentegen van oordeel, dat, aangenomen dat er een Raad van Conflicten moet worden ingesteld, deze Raad noodwendig van een gemengden aard moet zijn.

Sommige leden verlangen de redenen te kennen, waarop men deze twistgedingen in geschrifte wil behandelen, niet bij monde, of in het openbaar, en derhalve in deze afwijken van de algemeene behandeling van regtzaken.

Het beginsel, om den Raad van Conflicten te doen adviseren, en aan den Koning over te laten om het advies al of niet op te volgen is der afdeeling bedenkelijk voorgekomen. Men meent, dat de leden, die den Raad van Conflicten zouden uitmaken, zoo ter zake van de collegien tot welke zij behooren, als van de wijze op welke zij worden benoemd, genoegzame waarborgen opleveren voor de bekwaamheid en zelfstandigheid om de eindbeslissing der onderwerpelijke vraag aan dien raad te kunnen opdragen, en dat men de Koninklijke Majesteit in de mogelijkheid moet stellen om, bij eene eventuële verwijzing naar de wetgeving ook dan nog bezwaren te ontmoeten.

Deze afdeeling deelt het gevoelen der vorige nopens art. 21 en 22.

—— De *Staats-Courant* wederspreekt het door ons in ons vorige uit *Zwolle* medegedeeld berigt van het breken van eene brug voor die stad, toen er eene diligence over reed. De waarheid zou zijn, dat door de schuld van den koetsier de diligence tegen de stijlen der brug hevig heeft gestoken, zoodat, indien de brug minder hecht wat geweest, dezelve noodzakelijk had moeten instorten.

—— *Van den 24 Februarij.* In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, heeft de heer Mr. *C. A. den Tex*, nieuw benoemd lid der Kamer voor de provincie Noord-Holland, zitting genomen, nadat zijne geloofsbrieven onderzocht en in orde bevonden waren en nadat hij de gevorderde grondwettige eeden had afgelegd.

Ten gevolge van de aanmerkingen, die deswege ontstaan zijn, heeft Zijne Exc. de Minister van Binnenlandsche Zaken verklaard, dat de Gouverneur der provincie Noord-Holland aan de verkiezing van den heer *den Tex* geen deel genomen had, en dat de Gouverneurs bepaalden last hadden bekomen, om zich van alle deelneming aan eenige persoonlijke stemming, te onthouden.

Is ingekomen een ontwerp van wet; betrekkelijk de overboeking in de thans bestaande registers van de hypothecaire inschrijvingen, genomen vóór de invoering der nieuwe Nederlandsche Wetgeving.

De Commissie tot de verzoekschriften heeft onderscheidene verslagen, op in hare handen gestelde stukken, gedaan, waaronder men opmerkte, die van Notarissen uit Leiden, Rotterdam en van den Notaris *Fabius*, te Amsterdam, die bedenkingen voordragen tegen het aangeboden ontwerp nopens het notariaat, die ter griffie zijn nedergelegd.

De vergadering is tot nadere bijeenroeping gescheiden.

—— Te Groningen hebben de HH. Studenten van de vereeniging *Post Chaos Lux*, den 21sten, onder aanhoudenden regen, eene maskerade gehouden, welke geen bepaald onderwerp, maar eene bonte vermengeling van onderscheiden personen van onderscheiden leeftijd voorstelde.

—— Uit Maastricht meldt men van den 19den, dat de onderhandelingen met de Belgische Commissarissen omtrent de grensscheiding geëindigd waren en het door hun voorgestelde alleen de bekrachtiging der beide Vorsten behoefde.

—— Den 23sten dezer waren de Effecten aan de Beurs te Amsterdam, als volgt: de $2\frac{1}{2}$ pCt. Werk. Sch. $52\frac{1}{16}$, 5 pCt. $101\frac{3}{4}$; Kansb. $26\frac{1}{8}$; Hand.-Maatsch. 157; Ard. Coup. $22\frac{3}{8}$.

—— Wegens de uitgebreidheid der binnenlandsche zijn wij genoodzaakt de buitenlandsche berigten, die overigens van zeer gering belang zijn, weg te laten.

LEYDSCHE SCHOUWBURG.

Maandag den 28sten Februarij 1842.

ROBERT of DE STRUIKROOVERS, *Tooneelspel.* Na hetzelve: DE TWEE VLAKKEN, *Kluchtig Blijspel* met *Zang.* *Aanvang* ZES URE.

*** *De Kommissie van Landbouw in de Provincie Zuid-Holland*, maakt hiermede ter voldoening aan Zijner Maj. besluit van den 10 April 1822, N°. 12, bekend, dat de keuring der SPRING-HENGSTEN, dit jaar zal plaats hebben, als volgt:

Te *Voorschoten*, op Maandag den 7 Maart, ten elf ure.
„ *Gorinchem*, op Donderdag den 10 Maart, ten negen ure.
„ *Dirksland*, op Dingsdag den 15 Maart, ten tien ure.
„ *Brielle*, op Woensdag den 16 Maart, ten negen ure.
„ *Oud-Beijerland*, op Donderdag den 17 Maart, ten tien ure.

Zullende de Premie- of Vergelijkende keur plaats hebben te *Rotterdam*, op Woensdag den 30 Maart, des middags ten twaalf ure.

's Gravenhage, den 21 Februarij 1842.

Uit naam der Kommissie van Landbouw voornoemd,
JOAN QUARLES VAN UFFORD, *Secretaris.*

*** Heden beviel voorspoedig van eene welgeschapen DOCHTER, G. S. VAN KOOTEN, geliefde Echtgenoot van

LEYDEN 19 Februarij 1842. B. W. VERWEY, Az.

Eenige Kennisgeving.

*** Heden overleed ons jongste geliefde Kindje WILLEM, in den ouderdom van *veertien maanden.*

KATWIJK, 20 Februarij 1842. G. A. SALOMON HUYGENS,
ANNA WILHELMINA TAAT.

Eenige Kennisgeving.

*** Het Kindje, welk Gods liefde ons vóór elf maanden schonk, heeft zijne Wijsheid weder tot zich genomen.

WAALWIJK, 22 Februarij 1842. W. L. F. MOLTZER, *Predt.*
C. F. BLOM VAN ASSENDELFT.

*** Een bekwaam BOEKHOUDER, als zoodanig een reeks van jaren werkzaam, wenschte zich in dezelve betrekking, tegen een matig Salaris, voor geheele of halve dagen, te zien geplaatst, hierop reflecteerende, gelieve men zich met besloten Briefjes onder Lett. Z, te vervoegen bij den Boekhandelaar A. VAN BENTEN, op de Mare, te Leyden.

*** Op Dingsdag en Woensdag, den 15 en 16 Maart 1842, beide de dagen, des voormiddags ten 10 ure, zal ten huize van JAN BERG, *Bouwman*, in de Weipoort, onder Zoeterwoude Verkooping worden gehouden van LEVENDE HAAF, BOUWGEREEDSCHAPPEN en MEUBILAIRE GOEDEREN, en wel *op dag* voor zooveel aangaat het VEE, HOOI en VAARTUIGEN, tot den 1sten Augustus 1842. Zullende den eersten dag worden Verkocht, het Vee, Hooi, Vaartuig, Rijtuig en Bouwgereedschappen; en op den tweeden dag de Meubilaire Goederen, Kleederen en al het Overige; alsmede een HUIS-ORGEL.

Bij de Wed. ANTHONY DE KLOPPER EN ZOON, te Leyden.